

4. עלייה

אל תילכדו ברשתות, אתם המבקשים אחר ידע, אלא הפכו לרואים!

חובה בלתי-ניתנת לשינוי רובצת עליכם מכוח החוק-הנצחי, אותה לא תוכלו להשליך על אחר לעולם. ממה שאתם מעמיסים על עצמכם במחשבותיכם, מילותיכם, או מעשיכם, לא יוכל איש לשחררכם, למעט אתם עצמכם! היו שקולים, אחרת הצדק-האלוהי אינו אלא כקליפה ריקה, שעמו יקרוס גם כל היתר אל הכיליון.

לכן, השתחררו!

אל תתעכבו ולו לשעה-קלה, והציבו מטרה לחובה זו! רצון-כן לטוב, לטוב-יותר, המקבל אל תוכו כוח-רב יותר הודות לתפילה מלאה בבינת-הלב, יביא את הגאולה!

בלא אותו רצון כן ויציב לטוב, לא תוכל הכפרה להתרחש. עוד ועוד יבקש לעצמו הנחות, שוב ושוב, מזון חדש שיסייע בידו להוסיף ולעמוד, וידרוש שוב כפרות חדשות, בלא-הרף, וכל המתחדש בלא-הרף ידמה בעיניכם כפשע או כאב אחד ויחיד! ואולם זוהי שרשרת אינסופית, הקושרת עצמה מחדש ללא-הרף, עוד בטרם הצליחה החולייה הקודמת להפריד עצמה.

ואז לעולם לא תגיע הגאולה, הדורשת לעצמה שוב ושוב כפרות. כמו כבלים המרתקים אתכם אל האדמה. והסכנה שדרך זו תוביל מטה, לעומק רב יותר, היא גדולה.

על-כן איספו עצמכם סוף-סוף לעבר הרצון-הטוב, אלו הנמצאים עדיין בעולם-הזה, או לפי מושגיכם, כבר עברו אל העולם-שמעבר!

כאשר מתקיים הרצון-הטוב, חייב להגיע קץ לכל הכפרות, שכן האדם המבקש אך טוב, ופועל בהתאם, אינו מספק מזון חדש עבור דרישת כפרות מחודשת. ובכך יגיע השחרור, הגאולה, שהיא לבדה מאפשרת את העלייה לעבר האור. הקשיבו לאזהרה! אין דרך אחרת עבורכם! אף לא עבור אחרים!

כך אף יגיע כל אחד ואחד אל הוודאות, שלעולם לא מאוחר מדי. אמנם בגין המעשה הבודד, יהיה עליכם לכפר, ללא-ספק, ולהפרידו; ואולם ברגע בו תפנו את כל מאודכם למען הטוב, תונח עבורכם אבן-הדרך לסופן של הכפרות, ותדעו לבטח שסוף זה חייב להגיע, ועמו תגיע גם תחילתה של עלייתכם!

אז תוכלו לגשת בנפש-חפצה אל ביצוע-הכפרות כולן. כל שיפגוש בכם עדיין, ישמש למען ישועתכם, יביא אל פתחכם את שעת-הגאולה, ויקרב את השחרור.

התוכלו כעת להבין את הערך, כאשר אני יועץ לכם לצאת מיד ולרתום את כל מרצכם אל הרצון-הטוב, אל המחשבה-הטהורה?

אל תחדלו מכך, היאחזו בהם בכל מאודכם, והשקיעו בכך את כל כוחכם!

זה הדבר שירומם אתכם!

זה הדבר שישנה אתכם ואת סביבתכם!

זכרו שכל מסלול-חיים על-פני האדמה הוא בית-ספר קצר, החזרתו של הגוף הגשמי אין משמעותה סופו של קיומכם. אתם תחיו שוב-ושוב, או תמותו שוב-ושוב! שוב-ושוב תחוו אושר, או סבל!

זה הסבור שהקבורה הארצית פותרת את כל ענייניו, מאזנת את כל חשבונותיו, יואיל לפנות לאחור וללכת לדרכו; בכך אינו מבקש אלא להעריץ את עצמו. בו תאחז אז הבעתה, כאשר יעמוד אל מול האמת, ויהיה חייב... לצאת אל דרך סבלותיו!

האני-האמיתי שלו, מופשט מהגנת גופו-הגשמי, שאטם סביבו כחומה את מהותו, יתחיל אז למשוך אליו את דומיו, שיקיפוהו ויאחזו בו.

אילוץ הרצון האמיתי לטוב, שיכול לשחרר אותו ולהעלותו מעלה, הופך קשה יותר עבורו, ולאורך זמן בלתי-אפשרי, שכן הוא כפוף אך-ורק להשפעת סביבתם של הדומים לו, שאינם נושאים בתוכם כל מחשבת-אור היכולה להעירו או לתמוך בו. הוא חייב כעת לסבול כפליים תחת המשא שהעמיס על עצמו.

מסיבה זו תהיה ההתקדמות קשה בהרבה מאשר היתה כשעדיין היה בשר-ודם, כאשר עדיין נעו הטוב והרע זה לצד זה, דבר המתאפשר רק הודות להגנתו של הגוף-הארצי, משום... שהחיים על-פני-האדמה הם בית-ספר, בו מקבל כל "אני" אפשרות להתפתחות לפי רצונו החופשי.

ולכן, איספו עצמכם כעת!

פירות כל מחשבה יפלו כעת על ראשכם, כאן או שם, יהיה עליכם ליהנות מהם!

אין אדם שיחמוק מעובדה זו!

מה יועיל לכם, אם תתחבו ראשכם בחול כאותה בת-יענה, במקום להתייצב בפני המציאות? הביטו על-כן באומץ בפניהן של העובדות! כך תקלו על עצמכם; כך תהיה ההתקדמות מהירה יותר.

החלו כעת!

אולם בידיעה, שאת כל הישן יש לאזן תחילה. אל תמתינו, כפי שעושים טפשים כה רבים, שהמזל יתדפק ישירות על דלתכם וייפול לרגלי חלונכם מיד לאחר מכן.

אולי נגזר על אחדים מכם להתיר שרשרת-ענקים.

אולם מי שיתמהמה בכך, יזיק רק לעצמו, משום שלא ניתן לחסוך ממנו את ההתרה.

העיכוב רק מקשה על התהליך ולאורך-זמן ייתכן שאף יהפוך אותו לבלתי-אפשרי.

זה אמור להוות תמריץ עבורו, שלא להשתהות ולו שעה אחת נוספת; שכן רק עם הצעד הראשון יוכל להתחיל לחיות!

ברוך יהיה זה אשר יעשה צעד זה, כל חוליות השרשרת יוסרו מעליו, בזו אחר זו. אז יוכל לנוע קדימה כסופה, בצעדי-ענק, באושר והודיה יצלח גם את המכשולים האחרונים; ואז יהיה חופשי!

האבנים שערמו על דרכו פעולותיו השגויות עד-כה, שנדמו כחומה, *זמיינות* היו למנוע את התקדמותו, לא יוסרו כעת מן הדרך, אלא להיפך, יונחו לפניו אחת-אחת, כדי שיזהה אותן ויתגבר עליהן, משום שעליו לפעול לאיזון כל השגיאות.

אולם בתימהון ופליאה יראה בקרוב את האהבה, העוטפת אותו בדרכו, מרגע שיראה רצון-טוב בלבד.

הדרך תהפוך קלה עבורו, בעדנה רכה, כדרכו של ילד לצד אימו הפוסע את צעדיו הראשונים. אם קיימים דברים מן החיים שחי עד-כה, המשתקים אותו בחרדה, וגורמים שיעדיף להמשיך עוד בשנתו... הם יוצבו בפניו באופן מפתיע!

והוא חייב להחליט, לפעול. ומעניין, שיידרש לכך מכוח רצף-אירועים. אם יבחר אז לצעוד את הצעד הראשון ולהאמין בניצחונו של הרצון-הטוב, אז יוכל לפרום את הקשרים ההרסניים, יעבור דרכם וישתחרר מהם.

ואולם אך שיחרר אשמה זו, וכבר מתייצבת למולו אחרת, בצורה כלשהי, ודורשת אף היא שיתירה.

וכך קופץ הוא מגלגל אחד למשנהו, שהצרו את צעדיו והעמיסו עליו את כל כובד-משקלם. והוא יהפוך קל-תנועה! ותחושה זו של קלילות, שאחדים מכם כבר חוו ללא-ספק, אינה אשליה, אלא היא השפעתו של מעשה. הרוח המשוחררת כך מן הלחץ, הופכת קלילה וממהרת לנוע מעלה על פי חוק כוח-הכבידה הרוחני, במקום אליו שייכת כעת, בהתאמה, קלילותו.

כך עליו להמשיך ולטפס כל העת, לעבר האור שאליו הוא *בָּמָה*. הרצון-האפל דוחק את הרוח כלפי מטה ומקשה עליה, ואולם הטוב מניע אותה כלפי מעלה.

ישוע כבר הראה לכם, גם לשם-כך, את הדרך הישרה, זו שלא ניתן לשגות בה, המוליכה אל המטרה; שכן האמת העמוקה טמונה במלים הפשוטות: *"זאהבת לרעך כמוך!"*

כך העניק לכם את המפתח אל החופש, אל העלייה!

שכן לא ניתן להפר את החוק: את שעשית לזולתך, עשית למעשה לעצמך בלבד!

לעצמך בלבד, משום שעל-פי החוקים-הנצחיים, הכל חוזר לפתחכם, טוב או רע, בין אם במקום הזה, או במקום אחר. הכל יגיע! לכן מוצגת בפניכם הדרך הפשוטה ביותר, שבה עליכם לפסוע אל עבר הרצון-הטוב.

בעצם קיומכם עליכם להעניק לזולתכם את הקיים בכם! לאו-דווקא את הכסף והטוב. שאז היתה אפשרות הנתינה נחסמת בפני חסרי-האמצעים. ובקיום זה, באותה *"נתינה-עצמית"* בהתנהלותכם עם הזולת, בהתחשבות, שימת-הלב, שאתם מציעים אותה מרצונכם-החופשי, שם מצויה ה"אהבה", שישוע ציין באוזנינו, שם מצוי גם הסיוע שאתם מגישים לזולתכם, משום שבכך יוכל לשנות את עצמו, או להעפיל עוד מעלה, ולהתחזק.

הקרינה החוזרת מכך תרים אתכם, בפעולת-הגומלין שלה, במהירות כלפי מעלה. דרכה תזכו שוב ושוב בכוח חדש. ואז, במעוף נחפז, תוכלו לשאוף לעבר האור...

טפשים מסכנים, שעדיין מסוגלים לשאול:

”מה ייצא לי מזה שאנטוש הרגלים ישנים כה רבים ואשנה את עצמי?”
”האם זוהי עסקה שיש צורך לחתום עליה?”

השכר בו יזכו יהיה עבור עצמם רק כאדם, הרי ככזה, יהיה השכר די והותר עבורם בקיום גבוה יותר. ואולם זה יותר מכך, עד אין-סוף!

ושוב אומר אנוכי: עם תחילתו של הרצון-הטוב, מניח כל אחד גם אבן-דרך לסוף מסע-הכפרות שנכפה עליו, שכן עליו למלא את שלעולם לא יוכל להימלט ממנו. אף-אחד לא יוכל למלא את מקומו בהקשר זה.

ובהחלטתו זו הוא מציין על כן את סופו הנראה-לעין של ההכרח לכפר. זהו ערך שכל אוצרות-העולם לא ישוו לו. הוא משחרר את שלשלאות-העבדות, אשר הלחים בעצמו עבור עצמו, בכל רגע-ורגע, עד אותה עת. ולכן, היעורו מן השינה המאלחשת. הניחו סוף-סוף להתעוררות להגיע עדיכם!

הלאה השיכרות המשקעת אתכם בתוך האשליה, שהגאולה תימסר לידיכם כתעודת-יגור מאת המושיע, ותמחל לכם על שכל חייכם עברו עליכם ללא דאגות ב”התמכרות לאנוכיות”, אם רק תהפכו כעת למאמינים, תביעו חרטה ותיפרדו מן העולם הזה כשאתם נוצרים בליבכם את האמונה במושיע ותורתו!

רק טפשים יצפו מן האלוהות למארג כה מטולא ובלתי-מושלם!

הדבר לא יצמיח אלא רשע!

חשבו על כך, ושחררו את עצמכם!